

MERIDIAN SOUTHERN BAPTIST CHURCH HỘI-THÁNH TIN-LÀNH BÁP-TÍT VIỆT-NAM

660 S. Third St., El Cajon, CA 92019
Phone: (619) 444-1106 • Fax: (619) 444-1499

Mục-Sư PHAN THẠNH BÌNH, Pastor

"Lời Chúa là ngọn đèn cho chơn tôi,
ÁNH SÁNG cho đường lối tôi"

Thi Thiên 119:105

February 4th 2024. Vol. 49. No. 2

SỐ 748 Chúa Nhật, ngày 4 tháng 2 năm 2024

NĂM MỚI SỐNG VUI SỐNG KHỎE

Ngày TẾT GIÁP THÌN vào ngày 10 tháng 2 năm 2024. Theo phong-tục Việt-Nam, chúng ta chỉ "vui ba ngày Tết", nhưng chúng ta lại mong-ước, chúc nhau "sống vui, sống khoẻ" suốt năm.

Người Việt mình ước-mong cho mình và cả cho người thân yêu là "Sống vui, sống khoẻ". Sống "vui" tinh thần, sống "khỏe" thể-xác.

Tiếng Việt mình hay: Vui có nhiều loại, trước hết "vui-vẻ" là biểu lộ "vui" qua "vẻ" mặt hơn hờ với nụ cười người ta có thể thấy được. "Chào mừng vui-vẻ, nói năng diu-dàng" (Truyện Kiều).

Phật Tử khó "vui" vì theo lời Phật dạy: "Đời là bể khổ". Đức Phật lo đi tìm cho chúng sinh miền "cực lạc" - tuyệt đỉnh của "vui". Mong đạt đến miền "cực lạc" đâu đó thì bây giờ phải "khổ tu".

Ca-dao mình có câu:

Thoạt sinh ra thì đã khóc chơ,

Trần có vui sao chẳng cười khi.

Đứa bé sơ sinh vừa ra khỏi lòng mẹ là nơi an-toàn nên "sợ" mà khóc, chứ không thể "cười" vui vào đời. Nhưng sau đó, an-toàn trong vòng tay yêu-thương của mẹ là hết "sợ", hết "khóc", và sau đó ít lâu là thể hiện "cười" vui.

"Vui" rất cần yếu trong đời sống - "vui sống" - "vui" cho ta "sức" sống. Thiếu "vui" là "buồn chết" được. Nhà thơ Thái-Hung qua tuổi 70 mới nhận ra:

Được vui, khoẻ, trẻ mỗi giờ

Hãy nên trân-quý đừng chờ mai sau.

Niềm vui chia sẻ cho nhau,

Nụ cười xóa bớt khổ đau cuộc đời.

Vua Đa-vít nhận thức về "buồn" như vậy: "Con mắt tôi hao-mòn vì cơ buồn-rầu và thân-thể tôi cũng vậy. Mạng sống tôi tiêu-hao vì cơ buồn-bực. Các năm tôi sút kém vì cơ than-thở; vì cơ tội-ác tôi. Sức mạnh tôi mòn yếu và các xương cốt tôi điều-tàn." (Thi-Thiên 31:9-10).

Cái buồn đến không ở-ạt như cuộn phong, nhưng như những viên gạch, nhẹ-nhàng nối tiếp xây nên "thành sào" bao quanh.

Tại sao "buồn" lắm thế? Nguyên-ước không tròn - "buồn". Hiện-tại không ra gì - "buồn". Tương-lao mù-mịt - "buồn". Còn hàng trăm thứ làm cho chúng ta "buồn", đôi khi "tôi buồn chẳng biết vì sao tôi buồn". Chỉ có "vui" mới với "buồn". Làm sao "vui", chỉ còn cách "mua vui".

"Mua vui" có nhiều cách: bỏ chút tiền đi xem hát, bỏ tiền đi du-lich, ăn chơi, ngắm cảnh vật xa lạ. Những màn "hài kịch" rất hấp dẫn người xem. Tệ hại nhất là "mua vui" bất chính - "Vui trong chốc lát mà sâu thiên thu". "Vui" bất chính thường trong lãnh-vực tình-dục.

Tổng Thống Bill Clinton "vui" với cô sinh-viên nội trú Monica Lewinsky tại tòa Bạch-Ốc trong ít phút, được báo chí loan tin làm chiếc ghế Tổng-Thống rung chuyển như trong trận động đất cực mạnh.

Biết bao danh nhân Nước Mỹ tan-tành sự nghiệp chỉ vì "vui" tay sờ phái nữ danh tiếng ở vài nơi "hấp-dẫn" như "mông" và "ngực". Thành ngữ Việt có câu: "trăm thầy không bằng một sờ". Cái "sờ" này bị kết-án "khuấy-rối tình-dục" là "buồn" ngay. Có những vị tỷ phú đã phải trả cả tỷ đô chỉ vì một cái "sờ". Vào những nơi trưng bày vật quý giá đều có bản cảnh-cáo CẤM SỜ. Nhưng phái nữ phô bày lại không có dấu hiệu CẤM SỜ.

Tiếng Việt mình hay có "vui" còn có "vui thích" và "vui sướng", "vui-mừng" và "vui thoả".

a/ Vui-thích

Điều gì hợp với cái "thích" của mình là "vui". Mỗi người đều có "sở thích". Các loại "thích" tùy theo tuổi cùng với sự hiểu-biết.

Ở tuổi nhi-đồng, "thích" ăn, "thích" chơi. Đến tuổi đi học, "thích" tới trường, "thích" học. Đến tuổi 14 "thích" chơi với bạn khác phái. Trên 18 tuổi "thích" có việc làm. Bước vào trường đời là "thích" danh, lợi, quyền trong lãnh vực nào đó tùy theo khả-năng mình có là "vui".

Nhà tâm-lý học Sam Gosling của trường Đại Học, Texas đã tiến hành nghiên-cứu "sở thích" âm nhạc, từ đó nhận định khái-quát con người qua loại nhạc họ "thích" như vậy:

1. Người "thích" nghe loại nhạc phức-tạp, sâu-sắc như nhạc Jazz, nhạc cổ-diễn ... thường thông-minh, chú trọng tình-tiết cuộc sống. Họ có chút thâm-sâu nên có lúc khiến người ta khó tiếp cận.

2. Người "thích" nhạc đồng quê, nhạc thịnh-hành thông-thường quy-tắc, tác phong làm việc rất bảo-thủ. Tuy nhiên sống chung với họ lại cho người khác cảm giác chân-thành, dễ thân-thiết. Những người này đầu óc đơn giản, không "thích" làm phức tạp vấn-đề.

3. Người "thích" nhạc Disco biểu đạt tình cảm mạnh-mẽ, thường có tư-duy linh-hoạt, năng-lực điều-khển tâm-trạng yếu, dễ bị kích-động nói ra cách nghĩ của mình.

4. Người "thích" nhạc kịch, phim, thường cho thấy họ là người hướng nội, nhạy cảm, dễ bị ảnh-hưởng của tâm-trạng lúc "thích" thì ủy-mỹ, nhạy cảm.

5. Người "thích" nhạc Rock, Rap, một loại nhạc mạnh-mẽ phần nhiều giới trẻ "thích" vì họ có hành-vi kích động, hành-vi kích dục nhiều hơn người lớn tuổi.

6. Người "thích" nghe nhạc khi học tập, khi làm việc là người hướng ngoại, có năng lực tập-trung chú ý hơn cả, "thích" loại nhạc trầm thấp.

Tôi và một số Co-đốc nhân ngoài cái "thích" thông lệ thường tình, còn có 4 "thích" căn-bản là: "thích" đọc, học, suy-gẫm Lời Chúa trong Kinh-Thánh. "Thích" sống đẹp lòng Chúa, "thích" ơn Chúa ban, và "thích" chân-lý/ "Thích" đọc, học, suy-gẫm Lời Chúa trong Kinh-Thánh vì:

"Lời Chúa là ngọn đèn cho chân tôi,

Ánh-Sáng cho đường lối tôi." Thi-Thiên 119:105

Cuộc đời đầy tối-tăm, nên con người luôn lầm-lạc trong cuộc sống. Bởi tối-tăm, mà Kinh-Thánh cho biết: Mỗi người đều có "con đường coi dường như chánh-dáng cho loài người. Nhưng đến cuối cùng nó thành ra néo sự chết" (Châm-ngôn 14:12).

Nhưng "Lời Chúa" có năng-lực hướng dẫn Co-đốc nhân đi đúng bởi "ánh-sáng" soi dẫn, "làm tôi được sống trong các đường lối Chúa" (Thi-Thiên 119:17).

Bởi đó mà "thích" sống đẹp lòng Chúa được đáp ứng. Vì "Lời Chúa" bày-tỏ "ý muốn tốt lành, đẹp lòng và trọn-ven của Đức Chúa Trời là thế nào" (Rô-ma 12:1).

Có những ca-sĩ lừng danh cho biết "thích" hát từ thời thơ-ấu. Nay tuổi đời đã ngoài 80 vẫn còn "thích" hát, dù nổi lên "chất hát" có sẵn trong người.

Co-đốc nhân có "chất ơn" Chúa ban cho ngay khi được "tái sanh" bởi nhận biết mình có tội và tin nhận "Đức Chúa Jesus-Christ đã đến trong thế-gian để cứu-chuộc người có tội" (1 Ti-mô-thê 1:15).

Mỗi Co-đốc nhân đều có ít nhất là một "ơn" Chúa ban cho. "Ơn" Chúa ban cho Co-đốc nhân "để làm việc lành mà Đức Chúa Trời đã sắm-sẵn để chúng ta làm theo" (Ê-phê-sô 2:10). "Ơn" là "sự ban cho thiêng-liêng" (1 Cô-rinh-tô 12:1). "Ơn" do Chúa "ban cho" (gift) theo tiếng Greek là món quà sinh-nhật. "Ơn" Chúa "ban cho" mỗi con-cái Ngài ngay sau khi được tái-sanh, như là món quà sinh-nhật quý giá. Chúa đã ban cho Phao-lô ngay sau khi người đầu phục Chúa, ơn

"giảng dạy Tin-Lành" (Ê-phê-sô:11) để "đem danh ta đồn ra trước mặt các dân ngoại, các vua, và con cái Y-sơ-ra-ên." (Công-vụ 9:15; xem thêm 22:15, 21; 26:16-28).

"On" hay "ân-tứ" Chúa ban cho mỗi con-cái Chúa có khác nhau "theo ý muốn Ngài, phân-phát sự ban cho riêng cho mỗi người" (I Cô-rinh-tô 12:11). "Ân-tứ" Chúa ban cho mỗi con-cái Chúa có khi giống nhau, có khi khác nhau, nhưng đồng giá-trị để làm "vi sự ích chung" (I Cô-rinh-tô 12:7) trong công-việc Chúa.

Quý vị Cơ-đốc nhân muốn biết "ân-tứ" mình có do Chúa ban cho, xin đọc sách **Ân-Tứ Thánh-Linh** của tôi viết và xuất bản vào tháng 9 năm 1992.

Biết "ân-tứ" mình có chưa đủ, còn phải "thích" "ân-tứ" mình có hầu chẳng "quên ơn đã ban trong lòng con" (I Ti-mô-thê 4:14), xong luôn xức-dụng để "ơn Ngài đã ban cho tôi cũng không phải là uổng vậy." (I Cô-rinh-tô 15:10).

Tạ-ơn Chúa đã ban cho tôi "On": "Giảng Tin-Lành ... Mục-sư ... Giáo-sư" (Ê-phê-sô 4:11). Tôi rất "thích" các "on" này và luôn tra-u-dồi "on" Chúa ban. Tôi rất "thích" "chân-lý" nên dùng "On": "Giảng Tin-Lành ... Mục-sư ... Giáo-sư" để giải-bày "chân-lý" trong Kinh-Thánh.

Cái khó cho tôi là điều mình "thích", thì hội-chung trong Hội-Thánh đôi khi không "thích". Kinh-Thánh đã nói về sự không "thích" này như vậy: "Vi sẽ có một thời kia người ta không chịu ("thích") nghe đạo lành ... bịt tai không nghe chân-lý, mà xây về chuyên huyền" (II Ti-mô-thê 4:4-5).

Tôi "thích" "chân-lý" vì Chúa Jê-sus phán: "Các người sẽ biết chân-lý và chân-lý sẽ buông tha các người." (Giăng 8:32) khỏi mọi bất chính.

Con người có một thể xác tuyệt-vời - tiểu vũ-tru. Con người có tâm-hồn với xã-hội tính nên con người không sống theo bản-năng như các sinh-vật, nhưng sống theo tâm-hồn, bởi đó mà có Luân-Lý. Con người có tâm-linh, nên con người có Đạo-Giáo. Và từ Đạo-Giáo mà có Giáo-lý. Qua Giáo-lý, con người có tham-vọng tìm ra "Chân-Lý" vì nhận thức "chân-lý" là nòng-cốt của Giáo-Lý để con người sanh-động trong niềm tin.

Luân-Lý

Trong xã-hội, con người phải "biết" sống: Sống có hợp quần, sống có đoàn-thể, có gia-đình, có hàng xóm, làng-giềng, có quốc-gia. Con người cần giao-dịch, cần giúp-đỡ. Nên con người ý-thức được về danh-dự, bốn-phần, trách-nhiệm. Đó là Luân-Lý. Ở Việt-Nam, học sinh lớp Tiểu-Học phải học Luân-Lý. Căn-bản Luân-lý là thật-thà, chân thật và tôn-trọng sinh-mạng con người. Kế đến phải "biết" bốn-phần đối với bản thân, với gia-đình, với nghề-nghiệp, bốn-phần làm công-dân trong một nước.

Định-nghĩa về Luân-Lý đơn giản như vậy: Luân-lý là một thực-chế sinh-hoạt theo tâm-lý quần chúng trong xã-hội. Nó là cái ý-thức kết-hợp tâm-lý quần chúng, mà mỗi ý-thức cá nhân chúng ta đều có dự-phần. Vì cơ đó mà Luân-Lý luôn thay đổi theo thời, theo ý-thức đa số quần chúng.

Có thời Luân-Lý chấp nhận: "Trẻ cậy cha, già cậy con". Về sau Luân-Lý thay đổi: "Đời cua, cua máy, đời cây, cây đào" - Phải tự lo cho mình. Luân-Lý thời Khổng-Tử: "Quần-thần Phụ-tử" - Vua tôi, Cha con. Đến thời Mạnh-Tử, Luân-lý: "Dân vi quý, xã-tắc thứ chi, quân vi khinh" - Dân quý nhất, Quốc gia thứ nhì, Vua hạng chót.

Người không biết sống theo Luân-Lý bị coi là kẻ "vô luân".

Triết Lý

Do suy-tư về con người mà con người nảy ra không biết bao nhiêu là thắc-mắc. Những thắc-mắc làm rối trí con người vẫn là: Tại sao ta có trên đời? Ta có trên đời để làm gì? Và khi ta chết rồi sẽ ra sao? Theo cách giải-đáp những thắc-mắc này mà có Triết-Lý. Nhưng Triết-Lý là gì nhỉ? Người ta đã cố-gắng định nghĩa Triết-Lý, nhưng khó quá. Có người cho Triết-Lý là môn học để biết cách sống cho đáng sống. Có người lại cho Triết-Lý là biết dùng tư-tưởng để tìm hạnh-phúc hay vượt thoát con người để thành thần.

Có người lại quả-quyết Triết-Lý là lối biết, là nghệ-thuật vượt trên mọi nghệ-thuật, một môn học không bị hạn-hẹp vào một địa-hạt riêng-biệt nào cả. Chưa có một định-nghĩa nào khả dĩ được chấp nhận chung. Nói cách dễ hiểu hơn - Triết-Lý vừa là thể-hiện tư-tưởng linh-động, vừa là suy-tư về tư-tưởng linh-động ấy; hay là Triết-Lý vừa là hành-động vừa là thái-độ giải-thích cho hành-động. Do kinh-nghiệm bản thân mà mỗi người nhận thức được đầu là bản-chất Triết-Lý ở đời. Vậy nên, Triết-Lý là con đường dẫn con người về trọng tâm, nơi đây họ mới nhận-thức được chính họ trong khi dẫn thân vào cuộc đời.

Rồi với suy-tư về con người và đời sống con người ở những miền khác nhau trên trái đất mà có Triết-Lý Đông Phương và Triết-Lý Tây Phương. Các nhà trí-thức Việt-Nam nhận thấy sự suy-tư của dân Việt có những điểm đặc-đáo, nên Giáo-Sư Nguyễn-Đặng-Thục khởi xướng Việt Triết. Giáo-sư Lương-Kim-Định viết bộ Triết Lý An-Vi vào cuối thập niên 1960, được coi là những suy-tư làm nên Việt-Triết. Nhưng về sau, các học giả Việt thấy Việt Triết này hơi "lai Tàu". Tiến-Sĩ Hán Chương Vũ-Đình-Trát nghiên-cứu đặc biệt về Nguyễn-Công-Trứ với Triết-Lý Chấn Sinh và Nguyễn-Du với Triết Lý Nhân-Bản để làm nền-tảng Việt Triết.

Đầu vậy, nhờ suy-tư, nhờ Triết-Lý, con người nhận thấy sự bất-lực của mình đối với vũ-trụ và những hoàn-cảnh phức-tạp trong cuộc sống. Bắt con người phải suy-nghĩ đến một Đấng Thiêng-liêng cao-cả có ảnh-hưởng và chi phối vào đời sống con người. Sự suy-tư này phát sinh ra Đạo-Giáo và có Giáo-Lý.

Giáo-Lý

Đức Chúa Trời dựng nên con người được Kinh-Thánh cho biết: "Giê-hô-va Đức Chúa Trời bèn lấy bụi đất nắn nên hình người, hà sanh-khí vào lỗ-mũi; thì người trở nên một loài sanh-linh" (Sáng-thể kỷ 2:7). Con người là "loài sanh-linh", có "tâm-linh", nhu-cầu của "tâm-linh" là thờ-phượng, bởi đó có Đạo.

Đạo - là đường lối sống sao cho hoàn thiện. Cố gắng triển-khai mầm móng thiên sẵn có tới mức chí thiện để được hoà đồng, phối hợp với Trời - một Đấng Tối Cao Trọn-ven nào đó.

Đạo - là đường lối khám phá ra được tầng-lớp sâu thâm nhất trong con người, là bản tính mà triết học ngày nay gọi là bản-thể hay vô-thức, để con người biết trung-hiếu, tiết-liệt, nhân-hậu, từ-nhương, liêm-sĩ, tín-thành.

Đạo - là đường lối cải thiện nội tâm để xây-dựng con người và xã-hội loài người trong hoà-bình, trật-tự trên nền-tảng đạo-đức với niềm mơ một thế-giới đại đồng.

Đạo - là đường lối tìm những định-luật thiên-nhiên chi-phối mọi sự biến-dịch trong vũ-trụ và đời sống con người để con người sống động và tồn-tại.

Tất cả lý-tưởng Đạo, con người đều bất-lực thực thi. Chỉ vì Đạo không có "chân-lý".

Chân-Lý

Đức Phật đã tìm ra "chân-lý" qua Tứ Thánh Đế: Khổ Đế, Tập Đế, Diệt Đế và Đạo Đế.

Đức Khổng-Tử tìm ra "chân-lý" là: Trong thâm tâm mình có Trời là căn-cơ, phải sống phối kết với Trời.

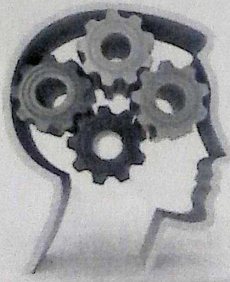
Chúa Jê-sus phán: "Ta là đường đi (đạo), chân-lý và sự sống" (Giăng 14:6).

Quan-toà Phi-lát hỏi Chúa Jê-sus: "Chân-lý là gì?" (Giăng 18:38). Tôi sẽ giải-bày "chân-lý" trong Ánh Sáng kỳ tới. Mời Quý Vị đón đọc sẽ rõ.

PHƯƠNG DANH ĐÓC GIẢ ỦNG-HỘ ÁNH-SÁNG

- ÔB. Ngô-Phượng & Thảo - Mukillee, WA 500\$00
- Bà - Sylvia Phương - Alexandria, VA 100\$00
- Cô Phan-Thanh-Linh - Lakeside, CA 200\$00
- ÔB. Nguyễn-Hy - Upland, CA 50\$00
- Ông Phan-Nguyễn-Hồng - Bothell, WA 100\$00
- ÔB Nguyễn-Văn-Ngo - Honolulu, HI 30&00
- ÔB. Trang-Kiên - Carlsbad, CA 200\$00

CHÂN-THÀNH CẢM-ƠN QUÝ VỊ

4 Điều THƯỢNG ĐẾ Muốn Bạn Cần Biết

HỘI THÁNH BÁP-TÍT VIỆT NAM SALVATION
2510 N. GLENBROOK DR, GARLAND, TX 75040
INFO@SALVATIONVBC.ORG
SALVATIONVBC.ORG | FB: /SALVATIONVBC

Nhu Cầu và Sự Bất Lực của Bạn

"Vi mọi người đều phạm tội, không đáng hưởng vinh hiển của Thượng Đế." "Vi tiền công của tội lỗi là sự chết." "Linh hồn nào phạm tội, linh hồn đó sẽ chết." (KT. Rô-ma 3:23, 6:23, Ê-xê-chi-ên 18:4)

"Vi không ai nhờ tuân theo luật pháp mà được hòa thuận lại với Thượng Đế cả." "Nhờ ân sủng, anh chị em được cứu rỗi ... không phải do công đức." (KT. Rô-ma 3:20, Ê-phê-sô 2:8-9)

Sự Ban Cho và Lời Hứa của Thượng Đế

"Khi chúng ta còn là tội nhân thì Chúa Cứu Thế đã chết thay cho chúng ta." "Vi Chúa Cứu Thế đã chết cho tội lỗi một lần đầy đủ ... để đem anh chị em đến với Thượng Đế." (KT. Rô-ma 5:8, I Phê-rô 3:18)

"Hãy ăn năn và tin nhận Phúc Âm." "Hãy tin Chúa Giê-su, thì ông và cả gia đình ông sẽ được cứu." (KT. Mác 1:15; Công-vụ 16:31)

Sự sống vĩnh cửu là nhìn biết Cha, Thượng Đế chân thật duy nhất và nhận biết Chúa Cứu Thế Giê-su là Đấng Cha sai đôn. (Giăng 17:3)